

Az Afrika Tanulmányok első évfolyamának 2. számát tartja kezében az olvasó, amely már pusztán megjelenésével is e vállalkozás életképességéről tanúskodik. Az afrikai kontinens újszerűtű demokráciáiban szokás a második választást mérőföldkőnek tekinteni, amennyiben az megfelel a nemzetközi közösség által megfogalmazott demokratikus elvárásoknak, akkor az ország túljut egy fontos küszöbön, azaz a jogállamiság képes hosszú távra megkapaszkodni, nem csupán átmenetileg, a donorok sokszor változó elvárásai teljesítésének igényével. E folyóirat ugyan nem ilyen igényeknek próbál megfelelni, mégis a párhuzam nem teljesen légből kapott, az első szám megjelenése lehet a nekibuzdulásé, ilyesminek sokan nekifutnak, a második szám azonban a folyamatosság ígérete, s egyben bizonyítéka is.

A szükséges források biztosítása továbbra is a legkomolyabb erőpróba, ám egy másik szempontból valódi, mégpedig kedvező fordulatról beszélhetünk, az 1980-as évek óta nem lehetett hallani itthon Afrika fontosságáról olyan sokat, mint éppen ezekben a hetekben. Ez a változás lényegében már az Európai Unióhoz való csatlakozással megkezdődött, hiszen akár akarta ezt a magyar politikai osztály, akár nem, Afrikát a „nyakunkba kaptuk” a volt anyaországok, az EU korábbi elköteleződése, a régi tagországokban élő jelentősebb diaszpóra, stb. által, de úgy látszik, kellett némi idő ahhoz, hogy verbálisan is megfogalmazódjék az igény az uniós és észak-atlanti kapcsolatok ápolása mellett az afrikai kontinens közelebb hozása iránt. Örülnünk kell ennek a változásnak, akkor is, ha a folyóirat anyagi bázisának megteremtése ettől egyelőre még nem lesz automatikus, de még könnyebb sem, ám a szerzők és az olvasók biztosak lehetnek benne, hogy egy végre nálunk is felértékelődő kontinensről szóló ismeretek birtokába kerültek.

Misszióink továbbra is egyértelmű: munkánkkal szeretnénk aktívabbá tenni a hazai, Afrikáról folytatott szakmai diskurzust, és ezzel párhuzamosan előmozdítani a kontinensről szóló értelmes közbeszédet.

A 2. számban kiemelt figyelmet szentelünk a kelet-afrikai térség országainak. T. Horváth Attila a ruandai krízis háttéréről, és egy, a franciákkal kialakult 2006-os diplomáciai botrányról tájékoztat bennünket. Davis Mwamfupe tanzániai kollégánk egy urbanizációs jelenséget vázol: megnézi a volt főváros, Dar es Salaam terjeszkedésének körülményeit és következményeit. Schumiczky Lilla ugandai terepmunkája során gyerekkatonákkal beszélgetett, és interjút készített Sunnyval, akit 9 évesen fogtak hadrendbe! Mig Lőrincz Katalin és T. Horvát Attila zanzibári élményei közelebb hozzák az olvasóhoz a szuahéli kultúrát és nyelvi közeget, addig Vojnits András nagyívű elemzésben mutatja be az afrikai nemzeti parkok gazdasági jelentőségét és lehetséges jövőjét – főként kelet-afrikai parkokra koncentrálva. A gazdasági együttműködés területén Suha György nagykövet a magyar és szubszaharai lehetőségeket és esélyeket vizsgálja meg közelebbről. Könyvajánlóinkban találjuk a 2003-as irodalmi Nobel-díjas dél-afrikai író, Coetzee egyik kiváló könyvét, a Szégyent (Szalay Tamás tolmácsolásában), a hosszú évek kihagyása után idén új számmal jelentkező *Africana Hungarica* folyóiratot (lapunk egyik motorjának számító A. Gergely András recenziója formájában), valamint Grünhut Zoltán tollából egy érdekes és egyedi válogatást a kelet-afrikai honlapok közül. A tanulmányok sorát egy fantasztikus kenyai hölgy, Wangari Maathai, 2004-ben Nobel-békedíjjal kitüntetett környezetvédő portréja zárja (Tarrósy István lapalapító, maga is afrikanista jóvoltából). Ez utóbbi egy folyamatosan megjelenő „rovat” első darabja – szeretnénk ugyanis, ha minden lapszámban egy-egy, az afrikai kontinens jövője szempontjából jelentős női személyiséget bemutatathatnánk olvasóinknak.

Dr. Búr Gábor
főszerkesztő